

97- CHUYỆN ĐẠI LỰC SĨ CẢM HÓA NHÓM GIẶC Ở ĐỒNG HOANG

Bấy giờ Đức Phật ở tại thành Vương xá. Khoảng giữa thành Vương xá và nước Tỳ-xá-ly có nhóm giặc năm trăm người. Vua Tần-bà-sa-la là người nhân từ hiền thiện, dùng pháp ân đức để trị dân, không hại sinh vật, liền có lời chiêu mộ:

–Ai có thể cảm hóa được năm trăm tên trộm để chúng không làm giặc nữa, trăm sẽ phong tước và trọng thưởng.

Khi ấy có một vị lực sĩ theo lệnh chiêu mộ của vua, đến giữa đồng hoang ấy, vỗ về, cảm hóa những người làm giặc này, liền khiến những người ấy không còn làm giặc. Khi đã điều phục xong, lực sĩ làm một thành trì lớn để họ ở trong đó. Rồi nhiều người dần dần đến tụ tập khiến chỗ ấy bỗng nhiên trở thành một nước lớn. Nhân dân trong nước ấy đều nói:

–Ngày nay chúng ta nhờ ân nuôi dưỡng của đại lực sĩ mới cùng tụ tập ở đây.

Họ nói điều quan trọng như vậy:

–Từ nay về sau, nếu ai cưới vợ, trước phải dâng cho lực sĩ.

Họ liền đến chỗ lực sĩ, nói với lực sĩ:

–Chúng tôi xin được nói lên điều quan trọng này: Hễ ai cưới vợ, trước phải dâng lên lực sĩ, vì hai nguyên do:

1. Muốn được con khỏe như lực sĩ.

2. Để báo ân của lực sĩ.

Lực sĩ đáp:

–Cần gì phải làm vậy.

Nhưng mọi người đều ân cần tha thiết, do đó lực sĩ cũng phải theo ý họ. Chỉ theo pháp này, dần dần qua nhiều thời gian có một người nữ không thích việc này, ở trước mọi người, lỏa hình đứng tiểu tiện, mọi người chê trách nói:

–Người không biết xấu hổ. Tại sao người nữ mà đứng tiểu tiện trước mọi người?

Người nữ ấy đáp:

–Người nữ thì ở trước người nữ mà lỏa hình đứng tiểu tiện, có gì là xấu hổ? Cả nước toàn là người nữ, chỉ có một mình đại lực sĩ là đàn ông hay sao. Nếu đứng trước ông ta mà tiểu tiện thì mới xấu hổ, chớ ở trước các người thì có gì là xấu hổ?

Từ đó mọi người rao truyền với nhau lời nói ấy khiến lời nói của người nữ này trở thành có lý.

Bấy giờ Tôn giả Xá-lợi-phất và Mục-liên cùng với năm trăm đệ tử đi qua vùng đồng hoang này. Lực sĩ biết được, mời hai Tôn giả cùng với năm trăm đệ tử dừng chân nghỉ ngơi để ông cúng dường y thực.

Sau ba ngày, nhân dân trong nước tụ tập mở hội, uống rượu say sưa túy lúy, cùng nhau bao quanh nhà của đại lực sĩ nổi lửa đốt. Lực sĩ hỏi:

–Vì sao các người lại làm vậy?

Mọi người đáp:

–Phụ nữ mới lấy chồng đều phải qua tay người. Bọn người như chúng tôi không chấp nhận được việc này, cho nên đến đốt người.

Lực sĩ đáp:

–Trước đây ta không chịu, nhưng các người cưỡng ép ta kia mà!

Tuy nói vậy, nhưng họ vẫn không tha, bèn đốt cho ông chết. Lúc sắp chết, ông

phát thệ nguyện:

–Mong nhờ nhân duyên công đức cúng dường cho Tôn giả Xá-lợi-phất và Mục-liên, ta sinh trong đồng hoang này, làm Đại lực quỷ thần, tiêu diệt hết các người.

Nói lời ấy xong thì mạng chung, ông liền ở nơi đồng hoang hóa sinh làm con quỷ, phun khí rất độc, giết chết nhiều người. Sau đó một thời gian, có một người trí đến yêu cầu với quỷ:

–Nay ngài tự giết vô lượng nhân dân, ăn thịt không hết đồ hôi thối vô ích, xin hãy nghe theo lời thỉnh cầu của chúng tôi, ngài hãy giết các trâu, ngựa và mỗi ngày chúng tôi đem một người đến cung cấp cho ngài.

Bấy giờ ở trong nước, mọi người đều phải rút thể, ai cũng có một ngày làm vật tế quỷ thần. Như vậy, thứ lớp đến phiên trưởng giả Tu-bạt-đà-la. Tu-bạt-đà-la sinh được một người con trai, phước đức đoan chánh, đến ngày tới phiên phải nộp mạng, trưởng giả nghĩ: “Đức Như Lai xuất thế, cứu vớt tất cả chúng sinh khổ não. Cúi mong Đức Thế Tôn cứu hộ cho con của con ngày hôm nay đang bị nguy khốn.”

Đức Phật ở tại thành Vương xá, biết tâm của trưởng giả, Ngài liền vào ngôi trong cung điện của quỷ thần ở đồng hoang. Quỷ thần ở đồng hoang đi đến, thấy Đức Thế Tôn nên hết sức tức giận, nói với Đức Phật:

–Sa-môn hãy ra đi!

Đức Phật liền đi ra. Quỷ vừa vào cung, Đức Phật lại vào theo. Như vậy đến ba lần, tới lần thứ tư, Đức Phật không đi ra, quỷ nói như vậy:

–Nếu không ra ngoài, ta sẽ làm cho tâm người điên đảo, ta sẽ nắm chân người ném xuống sông Hằng.

Đức Phật nói:

–Ta không thấy ở thế gian, hoặc cõi Trời, cõi Thiên ma, hoặc cõi Phạm thiên có thể bắt ném Ta như vậy được.

Quỷ đồng hoang nói:

–Như vậy là, như vậy là, nếu Như Lai cho phép tôi hỏi bốn việc thì tôi sẽ hỏi:

1. Ai có thể vượt khỏi dòng thác?
2. Ai có thể vượt qua biển lớn?
3. Ai có thể xả bỏ các khổ?
4. Ai có thể được thanh tịnh?

Đức Phật liền đáp:

–Đức tin vượt khỏi dòng thác. Chẳng buông lung có thể vượt qua biển lớn. Tinh tấn có thể xả hết khổ. Trí tuệ có thể làm cho thanh tịnh.

Nghe lời ấy rồi, quỷ liền quy y Phật, làm đệ tử của Phật, tay nắm đĩa tiểu nhi bỏ vào trong bình bát của Đức Phật, liền gọi đứa bé là Khoáng Dã Thủ. Đứa bé dần dần lớn khôn, nghe Đức Phật thuyết pháp, được đạo A-na-hàm.

Các Tỳ-kheo nói:

–Đức Thế Tôn xuất thế hết sức hy hữu! Như quỷ thần đồng hoang đại ác này mà Đức Phật có thể hàng phục được, cho làm Ưu-bà-tắc.

Đức Phật nói:

–Đâu phải chỉ có ngày hôm nay, ở thời quá khứ, cũng ở một vùng đất hoang mênh mông khoảng giữa hai nước Ca-thi và Tỳ-đề-hê, có một con ác quỷ tên là Sa-sát-lô, nó cắt đứt đường sá, làm cho tất cả nhân dân không thể đi qua được. Có một thương chủ tên là Sư Tử, dẫn năm trăm khách buôn muốn qua con đường này. Mọi người hoảng sợ, lo

không thể qua được.

Thương chủ nói:

–Cẩn thận, chớ lo sợ. Chỉ việc đi theo sau ta.

Lúc đó thương chủ đi trước, đến chỗ của con quỷ nói với nó:

–Người chưa nghe tên của ta sao?

Đáp:

–Ta có nghe tên của người cho nên đến đây để chiến đấu. Người có tài năng gì?

Thương chủ liền cầm cung tên mà bắn con quỷ. Năm trăm khách buôn cũng bắn tên. Tất cả tên ấy đều biến mất vào bụng con quỷ; cung tên, đao gậy cũng đều vào bụng con quỷ. Nếu dùng nắm tay mà đánh thẳng tới phía trước thì nắm tay cũng lại vào bụng nó. Lấy tay mặt mà đánh thì tay mặt cũng dính vào bụng nó. Lấy chân mặt mà đạp thì chân mặt cũng dính, lấy chân trái mà đạp thì chân trái cũng dính. Lại dùng đầu mà đánh thì đầu cũng dính.

Lúc ấy con quỷ nói bài kệ:

*Người dùng tay chân với cái đầu
Tất cả các vật đều bị dính
Người nào vật nào mà chẳng dính?*

Thương chủ nói kệ đáp lại:

*Nay tay, chân cùng đầu của ta
Tất cả tiền tài và đao gậy
Chỉ có tinh tấn không bị dính
Nếu ta tinh tấn không bị dính
Nếu ta tinh tấn không dùng nghĩ
Ta chẳng bao giờ biết sợ người.*

Lúc ấy con quỷ trả lời:

–Nay vì các người, năm trăm khách buôn, ta đều phóng thích tất cả.

Sư Tử lúc ấy chính là thân Ta, còn Sa-sát-lô chính là con quỷ đồng hoang.

M